

TABORIŠČNIK

NEDELJSKA IZDAJA

Štev. 5., leto II. ŠPITAL NA DRAVI NEDELJA 5. januarja 1947

NA POT V NOVO LETO

Ko se na prvi dan v letu srečujemo, si voščimo drug drugemu: „Srečno novo leto!“ Toda neredko se zdi: voščilo ne prihaja iz veselega srea, saj se mu pogosto družijo tesnobna vprašanja: „Kdo ve, kaj vse nam bo to leto zopet prineslo?“ Zares, ni ga med nami, ki ne bi s skrbjo in tesnobo v srcu stopal čez prag novega leta.

Težki doživljaji zadnjih let so ubili v pre mnogih ljudeh otroško, trdno zaupanje v Boga. Kakor že se se prevarali nad Bogom, pravijo: Dobrega Očeta, ki so nam o njem govorili, v nebesih ni; Boga sploh ni! Nad nami vlada trda, kruta, neizprosna usoda, ki je že davno vrgla nad nami svoj žreb, kaj naj se po železni mujnosti z nami zgodi.

Ta slepa vera v usodo se je med nas danes tolikanj razbičanim človeštvom bohotno razrasla. Premnogi so, ki ne verujejo več v živega in osebnega Boga, ki vodi zgode ljudi in narodov, marveč so si postavili usodo za svojega Boga. A pri tem ne opazijo, kakšno nasprotstvo je v besedi, ki je v isti sapi izgovarjajo: Usodi se je treba postaviti po robu, z usode se je treba boriti! Kakšno pretislovje: z usode, ki naj bi bila Bog, se boriti! Inogi so, ki verujejo v slepo, skrivnosti polni moč, kateri ni mogoče uiti, kateri smo brez brambe izročeni na milost in nemilost, na življenje in smrt. Vse se dogaja in izvrši, kakor je po železnih zakonih od vekomaj sem določeno. Neizprosno se izpolni usoda nad vsakim posameznikom: tu ne pomaga ne molitev ne kletev. Pedebni smo - pravijo - nesrečnejšu, priklenjenem na železniške tračnice. Ve: ne bo trajalo dolgo, ko bo pridrdral vlak in ga povezil. že sliši, kako tračnice brne in pejo, že postaja ropot bližajočega se vlaka glasnejši in

močnejši, že se trese tir pod hrupom drdrajočih voz, - le nekaj trenutkov še in vlak bo tu, - zanj, za trdno priklenjenega, ni rešitve. Brez moči in pomoči je izročen neizogibni pogubi. Prav tako - pravijo - stojimo svoji usodi nasproti. Udari na nas in nas zdrobi, in mi ne moremo ganiti zoper njo niti z mezincem.

Kaj bomo rekli na to? Rekli bomo: Hvala Bogu, usode ni! "Sreča in nesreča, življenje in smrt, uboštvo in bogastvo - vse prihaja iz božje roke" (Sir 11, 14). Ne leži in teži nad nami in našim življenjem mrka, kruta, neizprosna usoda, marveč nad nami čuje oko nebeškega Očeta, bije nad nami srce Odrešenika, vlada in vodi nas vsedobri, vsevedni in vsemogočni Bog, ki o Njem pravi evangelij: "Vse je prav storil" (Mk 7, 37). Zato pravi kristijan ne bo nikoli izrekel besedo o usodi, ker za kristijana usode ni, marveč le sveta volja Očeta, ki je v nebesih.

Dobro vemo: tu in tam se zdi, kakor da je ta beseda z resnico v opreki. Če gre v našem življenju toliko vsega čisto drugače, kakor smo pričakovali in kakor smo v molitvi prosili, če nam Bog trga iz rok vsako veselje in nam visljuje v dani samo trnje, tedaj moremo raje misliti: Slabo je vse naredil! Pokvaril nam je naše življenje! Toda če gledamo po dolgih letih na naše življenje nazaj in vidimo, kako nas je prav takrat, ko je bilo okrog nas najbolj temno, držal za roke sam Bog in nas, čeprav po dolgih ovinkih, peljal iz trpljenja v mir, - smo prisiljeni že tu na zemlji priznati: Vendar je vse prav storil! In ko bomo nekoč na cilju naših preizkušenj, bomo šele vsi polni hvaležnosti vzkliknili: Resnično, vse je prav naredil!

"Sreča in nesreča, življenje in smrt, uboštvo in bogastvo - vse prihaja iz božje roke!" Ali ne prinaša vera v vladanje vsemodrega in vsedobrega Boga svetlo luč v naše življenje? Nismo izročeni na milost in nemilost udarcem in posegom neke neizprosne usode, marveč vemo: Vse v našem življenju, do najmanjših podrobnosti, se dogaja po sklepu božjem, ki ni krut tiran, marveč Oče s srcem, polni ljubezni in usmiljenja. Vse, kar se v našem življenju zgodi, pa naj bo trenutno še tako grenko in boleče, nam služi k dobremu.

Bog ravna, kakor ravna spreten zdravnik, ki operira nevarno bolnega bolnika. Rani ga in reže ga in zbada ga in šiva ga - a vse to dela zato, da bi bolniku pomagal in ga rešil. In ko je vse končano, pravi ozdravljeni: Vse je prav storil! Tako nam pošilja Bog bolečine in križ in trpljenje, skrbi in preizkušnje, toda to dela le, da bi rešil naše duše. In nekaj - pa čeprav šele v večnosti - bomo hvaležno priznali: Vse je prav storil! Za vselej ima beseda svetega pisma svojo vrednost: „TEM, KI BOGA LJUBIJO, SLUŽI V S E V DOBRO“ - tudi bolezen in trpljenje, tudi pomanjkanje in preganjanje in smrt.

Utrjeni v tej veri stopimo pogumno v novo leto!

T r i s t a c h dne 31. decembra 1946.

ons. Dr. Jože J a g o d i c ,
narodni delegat

BARAKE

Barake neme ...

Trpko v vas strmin,
pe donu svojem plaho koprnim.

Ko v mraku sledim vaše vrste,
zaerize v dno srca me bolečina,
da ne hote vztrepčem:
Domovina!

Zazdi se mi,
da sam sem sredi polj
in ve pred mano - črne krste.

*

A glej, že zginja trudna bol:
Gospoda vidim, ki prihaja
izmučen ves in s križem obložen ...
Iz črnih krst življenje novo vstaja
in tabor naš je kakor prenovljen.

Počasi Kristus stopa
od vrat do vrat.
In vsakega tolaži:
"Jaz tvoj sem brat!"

SVETI TRIJE KRALJI

Na Novega leta dan je kosmatel sneg, kot da bi se berači topli. Kar usedal se je, tako da so skrbni gospodarji vzeli prekrije in otepli drevje. Takle južen in težak sneg ti rino-grede polomi veje. Vsake je škoda. Poletni ob košnji ni nič boljšega zoper žejo kot mošt ali pa hrušova voda. Kar izplakne grlo.

Stari Balant je sedel v zapečku in gledal skozi okna. Kako ti, poštaleno, gre! Kakor da ne misli nikoli več nekati. Ti beštja ti!

Skranj da je bil hud. Nahuha je s snegom kar bolj pritisnilo. Potlej pa še gadnja kap, ki ga je udarila na Ambroža dan. Kar slabega se počuti Balant. Noge se puntajo in še želodec se mu je uprl. Kar nobene stvari ne prenese.

Ko se Balant naveliča zapečka, sede na klop. Prav posebej pručico mu je naredil Tonej, da more noge udobno raztegniti.

Kako se mu misli prevračajo v glavi! Kar potujejo! Prijajnci se ustavijo, pri otrocih in pri prijateljih. Balantu ni dolgčas. Ves dan ima dosti opraviti. Še h kraju ne pride v enem dnevu.

Na jutri bodo še Trije kralji. Kar sučejo se dnevi. Začetek Novega leta je kar v praznikih. Božič se kar ne more obleteti.

Balant obuja spomine. Ej, včasih je bilo! Kar na smeh gre Balantu. Kako je bilo že takrat, ko so na Bistrici koledovali? On je bil, pa Vižarjev Cenek, ki mu je lani zazvonilo, in Cernetov Nejče, ki ga je zima malo pred božičem stisnila.

Pri Tomažku so zapeli tisto:

Kdo pa se ti možje?
Gvišno so Kralji trije:
eden Gašper, Melihar,
ta trék je pa Boltežar.

Balant še vse ve. Cenek je bil Gašper, Nejče Miha, on pa Boltežar.

Tomažek jim je prinesel kohljev in tri kose potice.

"Od kod pa ste prišli?" se je muzal.

"Iz Podtabora."

O ti huncveti! Jaz sem pa mislil, da iz Jutrove dežele." In se je snejal in s peharjem tolkel ob kolena. Tako je bilo..

Balant še natančno ve, čeprav je star in sta dva kralja že šla v gnado božjo.

Sam je ostal, Boltežar.

Kar utrinjajo se misli Balanta. Na ronehoma mu predo usta na smeh.

Ti hudinan ti, Tomažek jim jo je takrat zagodel. Kdo bi mu prisodil?

Kako so leta minila! Kakor bi jih z bičem podil!

O ti klenski Tomažek! Balant se prav na glas zasmeje! Saj ni nikogar v hiši. Ne more za to, da je tako otroško vesel. Ko jih je Tomažek tako zagovoril.

Toplo je v hiši, Ura tako počasi tiktaka, da mora Balant pogledati, če se niso uteži stekle. Pa se niso. Še prav pod vrhom so.

V vozi ropotajo otroški čevlji. Le kdo bi bil? Balant se nič ne žene. Bo že prišel, kdor je zunaj.

Trije kralji. Seveda, saj poje.

Eden je črn
pa je mlad,
ves je oportan,
ves je zlat.

O poštalenc, kakor da poje Cenek in Nejče in Balant. Pa saj Balant poje. Prav zares poje. Brada mu mirna in rokó drži pródse, kakor da bi nosil zvezdo.

Kralji so že v hiši. Ja, poglej jih no! Saj se pravi. Vižarjev Cenek, Černetov Nejče in on.

Balant se mora smejati. Kako je Cenek resen in Nejče tudi!

„Tomažek nas je pa zagovoril, kaj?“

Balant brblja sam s seboj in se naslanja na peč.

Kaj pa mu Cenek moli púščico? Še vedno je tako nagajiv. Saj se vendár zmenjeni, da bodo krajcarje potlej razdelili.

Kakšna svetloba je v hiši! Kar ščemi v oči. In Cenek se svetel in Nejče.

Eden Gašper, Melihar,
ta trék je pa Boltežar.

Balant poje. Nikogar več ne vidi.

*

Tonej je dobil očeta ob peči. Rokó so držali v naročju in smehljali so se. Usta so imeli odprta. Bili so še topli.

Trije kralji so peli samo pred pragom. Podoržnjavo hiše.

Balant jih je že poslušal v božji luči. S Ceno in Jarnesjem.

Zdaj so vsi trije kralji v božji milosti. In Tomažek tudi.

SVETI TRIJE KRALJI-GOSPODOVO RAZGLAŠENJE

Praznik Gospodovega razglasenja nas spominja treh dogodkov: prihoda Modrih, Jezusovega krsta, prvega čudeža v Kani in s tem trojnega razglasenja Kristusa za Kralja, Sina božjega, vsega očeta Gospoda stvarstva.

Liturgično je ta praznik božične dobe. Na vzhodu so ga praznovali že v 1. stoletju. Z njim se družili tudi spomin na Kristusovo rojstvo.

V priškem jeziku se ta praznik imenuje epifanija, božje prikazanje, bogojavljenje. Cerkev slovesno slavi Kristusov prihod v njegovo kraljestvo: v odreženja potrebno človeštvo, v Cerkev, v pravo samezno dušo. Praznik Gospodovega razglasenja je starekrižčanski praznik Kristusa Kralja.

(iz molitvenika Kristusa Kralja)

100 LETNICA VLADAVINA MORAVSKEGA KNEZA RASTISLAVA

(Nadaljevanje)

Ko se je romarska družba svetih bratov in njihovih učencev bližala Rimu, so bili v Rimu že obveščeni, da solunska brata prinašata svetinje sv. Klementa, rimskega papeža iz prvega stoletja. Zato so jih Rimljani s papežem Hadrianom II. (867-872) na čelu naj-slovesneje sprejeli.

Papež Nikolaj I. je umrl 3. novembra 867. Sveta brata so sprejel papež Hadrian II., ki je bil izvoljen v novembru, kronan 14. decembra. Dragocene svetinje so v slovesnem sprevedu prenesli v cerkev sv. Klementa. V stari cerkvi je iz 11. stoletja ohranjena podoba slove snega spreveda. Naša apostola gresta neposredno ob papežu, eni diakoni neso svetinje, drugi slovesno vihte kadilnice, zadaj pa gredo nepregledne množice.

S svetinjami sv. Klementa sta se slovanska apostola papežu in Rimljanom predstavila v najugodnejši luči. A tudi po vsem njunem nastopu in po vesteh o njunem delovanju so Rimljani spoznali, da imajo pred seboj častitljiva, pravoverna in sveta mošta.

Mnogoštevilni grški meniki v Rimu so solunska brata kot slavna rojaka sprejeli z veliko ljubeznijo. Mrebiti sta med njimi našla znanca z Olimpa ali iz Carigrada.

Slovanska apostola sta torej v Rimu našla zadosti opore, da sta mogla ugodno rešiti važna vprašanja, ki so ju napotila v mesto sv. Petra. Tam sta ostala eno leto, da sta uredila važne stvari, ki so bile odvisne od ureditve moravskih in panonskih političnih razmer, prej se nista mogla vrniti.

V začetku 868 je papež potrdil slovanski prevod bož-
služnih knjig in s tem načelno tudi slovansko bogoslužje. Škofa Formoz in Gauderik pa sta po papeževem naročilu sv. Metodija in tri učence posvetila v duhovnike, dva pa za lektorja. Po rimskih cerkvah sta jih spremljala papežev knjižničar Anastazij in nje-
gov stric škof Arsenij. Vse to se je moralo zgoditi do marca 868, ker je škof Arsenij v marcu odšel iz Rima in nagloma umrl v Bene-
ventu.

Ciril je bil rahlega zdravja. Pred odhodom k Moravanom je tožil, da je utrujen in bolehen. V Rimu je smrtno zbolel. Šele sedaj se je končno zavezal s samostanskimi obljubami in sprejel samostansko ime Ciril. Prej tega ni mogel, ker je moral biti vedno pripravljen za važna poslanstva po naročilu bizantinskega dvora; bil je pač na dvoru vzgojen in je vedno čutil dolžnost hvaležnosti do cesarskega dvora.

Na smrtni postelji je budril brata Metodija, naj vztraja v misijonskem delu, dajal naročila učencem ter molil zanje in za svojo oredo. Umrl je dne 14. februarja 869.

Metodij bi bil rad po materini želji prepeljal truplo svojega brata v Carigrad. A rimska duhovščina je odločno hotela, da mora tako svet in odličen mož biti pokopan v Rimu. Papež mu je priredil slovesen pogreb. Pokopali so ga v cerkvi sv. Klementa. Nad grob so naslikali njegovo podobo in mu prižigali lučke. Na grobu so se godili mnogi čudeži. Zato so Rimljani Cirila tem vročeje častili za svetnika.

Prihodnjič dalje.

MOLK

Cerkev in država imata svoje svétnike (bolj zaradi lepšega kakor zaradi), pa imata tudi hudič svoje (baje sploh rad po opišje posnema in skuša izpačiti po svojo): tiste, ki bližnjemu h grehu svetujejo, pa nagovarjajo ali celo veleajo. Ko bi rajši molčali! In teh hudičevih svétnikov ni malo! Celotlastni stariši so včasih med njimi. Očetje, ki pošljejo svoje sinove krast, jih uče poljufati. Matere, ki svoje hčere silijo v slabo družbo, na nevarne ali grešne zabave, češ: Ali boš stara norela, zdaj bodi vesela in si privoščiti, ko si mlada. Tovariši, ki spravljajo skupaj družno za izlet, za zabavo, ki onemogoča nedoljsko sv. mašo. Ljudje, ki sklepajo med mladino grešna znanja. Gospodarji, ki odvrtačajó posle, od sv. zakramentov, jih silijo k nepotrebnemu nedeljskemu delu, jim brez sile onemogočijo izvrševati postno postavo, jih nagovarjajo v ta ali oni greh, mlade, neskušene ljudi, ki se boje izpustiti službo ali se zameriti in raje trpe škodo na duši kakor svetno škodo. Učitelji, vzgojitelji, mojstri, oblastniki, ki naravnost ali po ovinkih mladini ubijajo vero in poštenje, jo vedoma in namenoma zapeljujejo v zmote, v brezverstvo, odpad od Cerkve, sovražstvo do Boga. Vsi pohujšljivci in zapeljivci. Ko bi vsi ti pomočniki hudega duha hoteli rajši molčati! Saj so to skoro sami greni jezika. Včasih se zdi, da so zelo nedolžni, skoro kakor čednost in dobro delo ali čista ljubezen in usmiljenje. Rečimo! Železnica ima velik premca, -elezničar malo plačan, vena opozari moža, naj vendar včasih prinese malo premoga, saj ga vsi nosijo, da ne bodo reveži prezebali, kupiti ga ne morejo ob tej plači. Sin hodi v tovarno igrač. Bliža se sv. Miklavž, Mamma bratcem in sestricam naj bi prinesel igrač, nanreč sv. Miklavž, temu pa naj jih preskrbi oni, ki jih lahko ukrade, če jih ne kupi. Saj jih sam dela, dosti jih imajo, težko bodo letos vse prodali, ne bo se poznalo, nikjer se laže ne prihrani denar, ki ga tako manjka, plačajo pa slabo. Torej! Nedolžni otročiči morajo vendar tudi imeti malo veselja, ne? Glejte, koliko čednosti in dobrih del - iz ene same tatvine! Eden služi za klápeca, drugi hodi tja na dnino. Tam imajo velik grant, vsega dosti. Pa lakomni so, stisnjeni, revežu ne privoščijo, sami ne morejo vsega porabiti, morebiti še otrok nimajo, vse bo enkrat žlahta pograbila ali pa zamorci v Afriki v katoliških misijonih. Kakšna vneborijoča škoda, naravnost krivica za domače reveže, zlasti za posle in delavce, ki so tem lakomnikom s svojimi krvavimi šu lji skupaj znesli za beraško plačo to blago. Pa se ti mladi ljudje tako za luno, nič se ne zrajtajo. Treba jih je poučiti. In to stori kaj rada mati, ali kdo drugi domaših. Posebno če sta dva lahko, lahko kaj prineseta. Eden poišče, drugi stoji na straži. Eden skriva, drugi zvečer po dnini skrivaj odnese. Vse prav pride; sadje se poje, posaši ali pa namoči in skuha, žganje je drago, heja po njem pa skozi vse leto. Žganje je tudi dobro zdravilo in zdravnik, obenem. Kupovati ga ni mogoče, je predrago in ga vse preveč prežita je doma kveščjemu do Svečnice. Ali naj revež lakote umrje? Kdo bo potem bogatinom delal? Kdo je gnoj vozil, tresil, sejal, vlačil, mlatil. Najbolj prikladno je, ko se pelje v mlin ali iz mlina. Mlinarji itak veljajo za poljufe, naj ima še moj prah na svoji črni duši. Tako polze od grunta v kajžó tuintam stvari od živanke do lopata, od šlice do škafa. (Dalje).

BREZINO SE ODPIRA

(Nadaljevanje)

Brlogar je še na vrhu natančno otipal, če dobro drži, potem je pa že ukazoval: "Marijana, ti boš vzela Tončko, ki je lažja, jaz pa Tinčeta." In že je sam pograbil Tinčeta in se oprezno spuščal z njim po lestvi na oreg. Potem ko bi odložil Tinčeta, je hotel pomesti še Potočarico. Pa ta ni strpela. Takoj za njim se je spravila s Tončko na lestev in je varno tipajo lezla počasi za Brlogarjem. Luč je v razburjenosti pustila kar poretiti na tramu in ni pomislila, da bi utegnila pasti s tramo, se razbiti in ujeti seno pod streho. Nekako na sredi lestve je bila, ko je spomnila tega. Ustrašila se je in se v tem strahu malo nerodno prestopila na rob deske, ki je bil trnel. Deska se je udrla pod nje no nogo. Omahnila je. Noge so se ji za hip zateknile za lestvine kline, da je začutila rezko bolečino in že ji je zmanjkalo ravnotežja. Obupen krik je presekal grmenje in bobnenje vode, potem pa se slišal samo še zaskrbel udarec v vodo.

Brlogar je obstal kakor okamenel. Pravkar je bil postavil Tinčeta na tla pod goste smreke, da ga ne bi dež preveč močil. Ostro mu je zabigal, da se ne gane nikamor in ga pustil ondi vsega solznega in obupnega. Sam pa ni čisto nič več pomisljal. Odvrzel je klobuk in suknič in kar v škornjih zagazil v vodo. Bliski so mu razsvetljevali pot. Ravno vžtric mlina se je na bregu med drevje zateknilo s koreninami veliko drevo. Njegov vrh je segal daleč proti mlinu v vodo, ki je srdito butala vanj, ga tresla in skušala odnesti naprej. Brlogarju se je zazdelo, da sliši ob koncu vej pojemajoče ječanje. "Marijana, za božjo voljo, ali si ti? Drži se, spravi vse moči skupaj, samo še nekaj časa se obdrži. Že grem, takoj bom pri tebi!" "Tine, pomagaj!" je še slišal obupen klic nazaj. "Drži se nočno! Je že še naprej spodbujal in bredel proti njej, ne menež se za valove in veje, ki so se mu zapletale med noge. Večkrat ga je hotela voda že spodnesti, pa je vselej zbral vse moči in bredel dalje, kolikor se je dalo hitro. Strah, da ne bi popla vzdržati, ga je gnal in mu podvojil moči. V bliska je zagledal ob vrhu drevesa v vodi Potočarico, kako se z obema rokama obupno oklepa drevesa. Prikopal se je do nje, jo z levico zgrabil čez pas, z desnico pa se je oprljemel desla in vej in jo srečno prinesel na breg, kjer jo je nezavestno polčil na tla. Nato pa se je susedi poleg nje brez moči, šele Tinčeta je predramil. Na je klečal poleg matere in jo ves objokan klicel: "Mama, mama, vstanite, zbudite se, ne umrite! Tončke ni!" Brlogar se je šele sedaj zavedel, da je rešil samo Marijano, otroka pa da je morala potovo odnesti voda naprej. Kakor je bil oslavljen, je čel vseeno deli, da bi še enkrat ob drevesu poskusil priti v vodo in pogledati, ali se je morda tudi Tončka kje ujela med veje. Toda drevesa že ni bilo več. Vnil se je, začel tresti. Potočarica in jo klicati: "Marijana, zavedi se, pridi k sebi! Ali si si kaj naredila, te kaj boli?" Iz njenih ust pa je prišlo samo nekaj nerazločnih glasov. Pustil jo je vzeti klobuk in hotel stopiti iz vode, pa mu je spet kar zastala noga. Spodaj je divje zahreščalo. In ko je posvetil prvi blisk, je videl, da mlina ni več. Potočarica je ležala še vedno nezavestna na tleh, poleg nje je pa jokal Tinčo. Brlogar ji je začel sedaj z vodo, ki jo je bil zajel s klobukom, močiti čelo in slinik, da bi jo spravil k zavesti. (Nadaljevanje)

KOVAČIČ ERIK: ROMAR NA BELI CESTI
Pesniška zbirka

Kovačičeva prva pesniška zbirka pomeni lep korak na poti slovenske begunske literature. Je izpoved enega izmed tisočerih, ki pravilno pojmujejo naše trdo pot in hudo preizkušnjo, in je v svojih meditacijah pogljal korenine navznoter in v Boga. Ravno ta miselnost moramo pohvaliti na prvem mestu.

Zbirka je enotna in izrazito osebna religiozna. Morda je s to skromno zbirko premaknjen tisti kamen ovire, češ, da verska, odnosno versko navdahnjena pesem ne more biti resnična umetnina, kar da je zaviralo v rasti vse sodobno slovensko literaturo, vključno "katoliško".

Pesnik je razdelil zbirke v šest lepo povezanih del v. Za resno vsebino se je poslužil sonetne oblike, za katero, moram reči, da je prav skrbno obvlada. Kljub temu je zakrivil nekaj bitničnih trdet, kar moč sonetne oblike ubija. Na pr.: Pa sem v viharju pot pravo zgrešil, / ko sem se s silami v sebi boril. - Drugi verz je čudvito trd. Prvo polavico verza je skoraj težko izgovoriti. Takih trdet je še več. V sonetu Noč v viharju me ritem prve kitice ne zadovolji. Preveč je razbit. Sonetna oblika je delikatna in ne lahka.

Ne pišem kritike, da bi po zbirki samo iskal napake. Se. Takele na pr. morajo v drugi zbirki izostati. Zdaj grem na tuje dom si poiskati, / ker dom viharja še zagrinja noč. - Dvoveličnost pojma dom tu nima prave meje. Tudi tiskovnih napak je precej, zlasti pri vejicah je bil tiskarski škrt nagajiv.

Toda, kakor sem rekel, ne mislim stikati samo za napakami. Ima jih tudi ena ali dve boljše pesni zbirke Begunski sveti večer. Vendar je kljub tem napakam zbirka vredna, da je izšla. Je nevarnost, da zavoljo pomanjkanja slovenske pisane besede izide tudi kaj manjvrednega, kar pa o zbirki pesnika Kovačiča ne morem reči. Pesnik roma po pravi cesti, našel je svoj pravi obraz in sem prepričan, da se bo dokopal do dobrega religioznega pesnika. Saj nam jih zelo manjka.

Ilustrator z imenom ni imenovan. Kdor koli je, slike so lepo izdelane in so tesno vezane na besedilo.

Kovačičeva zbirka je vredna zanimanja in branja.
Morda boljše rešeno meditacija.

M.K.

"SVET IN DOM", literarna revija, ki hoče v emigraciji nadaljevati tradicijo domačega "DOMA IN SVETA", je pred kratkim zopet izšla v laški Senigalliji. Revija izhaja mesečno kot priloga "Zedinjene Slovenije". Z novembersko številko prejšnjega leta je odprla svoj II. letnik.

"BESEDE ŽIVLJENJA", revija slovenskih duhovnikov emigrantov v Italiji. Izhaja mesečno. Vsebinsko medeljski evangelijski tekočega meseca z razlago in duhovnimi mislimi za pridice.

"MISEL", glasilo slovenskih bogoslovcev emigrantov. Prinaša članke teološke in filozofske vsebine in literarne prispevke bogoslovcev v pesni in prozi. Izhaja mesečno.

"KATOLIŠKI MISIJONI" - nadaljevanje "Katoliških misijonov", ki so izhajali v domovini.

"SEJALEC", verski list, priloga "Zedinjene Slovenije".

Januar

CERKVENI KOLEDAR

6 Ponedeljek	Razplašenje Gospodovo (Sv. 3 kralji)	Glejte, prišel je vladar, Gospod, v njegovi roki je kraljestvo in o- blast in vladar- stvo (Vstop. spev)	Maša (B) lastna (43 Kk 245) Vera, Hvalosp. in spomin svetnikov lastna. Dupl. 1. cl. c. oct. riv. 2. ord. Off. ut in Brev.
7 Torek	V osmini pra- znika Razgl. Gosp. (2. dan)	Darovali so mu zlata, kadilla in mire (Evang)	Maša (B) lastna, kakor na praznik. 2. pr. k. variji, 3. za cerkev ali pape- ža. Off. u. i. Brev.
8 Sreda	V osmini pra- znika Razgl. Gosp. (3. dan)	Zlato so daro- vali Kristusu kot kralju ve- soljstva. Odteh- ta ga naša lju- bezen do Njega, že je res čista in iskrena.	Maša (B) Vse kot včeraj. Off. ut in Brev.
9 Četrtek	V osmini pra- znika Razgl. Gosp. (4. dan)	Kadilo so mu da- rovali kot svoj. Bogu. Enakovredna je ponižna, sre- ča in vztrajna molitev.	Maša (B) Vse kakor včeraj Off. ut in Brev.
10 Petek	V osmini pra- znika Razgl. Gosp. (5. dan)	Miro so mu daro- vali v veri, da je tudi človek. Kot mira je gren- ko naše trplje- nje. Če ga vdano darujemo Njemu, bo enkrat za nas sladko.	Maša (B) Vse kot 7. jan. Off. ut in Brev. ad Vesp. comm. s. Hygini.
11 Sobota	V osmini pra- znika Razgl. Gosp. (6. dan) Sv. Higin, pap. muš.	Častili ga bodo vsi kralji na ze- mlji, služili mu bodo vsi narodi (Darov. spev)	Maša (B) kot 7. jan. Off. ut in Brev. Vesp. de sequ. comm. Dom. et oct.
12 Nedelja	Praznik sv. Družine. 1. nedelja po Razgl. Gosp.	Ponižno. Te pro- simo, Gospod, utri- di po priprošnji deviške Matere in blažen. Jožefa na- še družine v svoj. miru in milosti. (Poo. h. 1. pr.)	Maša (B) lastna (45 Kk 249) 2. proš. ned. v osmini, 3. osmine. Vera, Hvalosp. in spomin svet. osmine. Dupl. maj. Inc. Ep. I. ad. Cor. In Off. Vesp. de sequ. comm. praec. et Dom.